Depărtarea lui Dumnezeu de vremurile noastre

Dorința noastră este să trăim cu Duhul Sfânt: să trăim acolo unde este chemat Numele Lui. Când intrăm în contact cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu putem evita, desigur, frica, dar nici bucuria. De câte ori am spus și o vom repeta, că în fiecare zi și în fiecare anotimp și în fiecare oră, încercăm să trăim pe o temelie sfântă, iar această temelie este Biserica.

Prin ce este „sfințită" Biserica?!

Prin efortul nostru, luptându-ne să nu întristăm pe Duhul Sfânt, încercând să înțelegem fiecare din cuvintele Sale. Aceste cuvinte sunt scrise în inimile noastre: „Creștinii ar trebui să vorbească întotdeauna din ceea ce le este dat lor de către Duhul și să nu filosofeze". Dacă examinați modul în care Biserica și mulțimile de oameni au reacționat la propovăduirea Sfinților Apostoli, ați dori, fără îndoială, să păstrați acea bucurie și dragoste plină de milostivire pentru lume.

De ce vorbesc cu frică despre Cuvântul lui Dumnezeu?!

Pentru că Evanghelia începe cu cuvintele: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul" (Ioan.1,1).

Cei care au capacitatea de a discerne starea spirituală a unei persoane, vor confirma, potrivit prologului Evangheliei Sfântului Ioan, că omul nu vorbește astfel. Prin urmare, este inutil să căutăm în operele filozofice – așa cum au încercat unii – originea acestei afirmații a Sfântului Ioan Teologul. Nici măcar cei mai strălucitori dintre bărbați nu vor putea vorbi astfel. Semnificația acestor cuvinte nu se dezvăluie prin interpretările umane, ci cu percepția vieții închisă în ele. Mi-am permis să vorbesc astăzi despre acest lucru, pentru că avem la mânăstire un tânăr vizitator, cel mai iubit iconograf N. N-a ales această artă sau meserie pentru viața sa duhovnicească. Aceasta înseamnă că atunci când pictează o icoană, indiferent dacă o face în mod conștient sau nu, în realitate trăiește cu conștiința că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu.

Un anume profesor al Institutului Sfântul Serghie mi-a relatat un incident remarcabil. El însuși este profesor de Patrologie și un om evlavios. El a spus că,

privind femeile simple care veneau să se închine la o icoană, a observat o anumită asemănare între sufletele celor care se închinau și a celor care erau reprezentați în icoană. Astfel, această expresie a sufletului omenesc din sfera vieții noastre pământești trăiește în interiorul iconografului, atunci când lucrează cu sârguință în portretizarea imaginii lui Hristos, a Preasfintei noastre Doamne sau a Sfinților.

Știți deja, acum șapte sau opt ani, am încetat să mai citesc, pentru că ochii mei nu mai deslușeau scrisorile dactilografiate. Cu mintea aștept neîncetat venirea acelei clipe, când mă voi despărți de această lume. Până în acest moment am supraviețuit cu energia cuprinsă în arborele întreg al lui Adam. Evenimentele din vremurile noastre fac ca secolul nostru să fie deosebit de important. Uneori mi se pare că Domnul Dumnezeu s-a îndepărtat de noi, și doar prin această simplă mișcare negativă de retragere, ne lasă să ne înecăm în patimile noastre, și astfel să trăim cu patimile acestei lumi. Și mari sunt suferințele sufletului omului, atunci când harul perceptibil al Duhului Sfânt se îndepărtează de noi.

Depărtarea lui Dumnezeu de omenire în urma a două războaie mondiale incredibil de grele, Primul și Al doilea, a dus la afundarea întregii lumi într-o criză, fără a putea găsi nicăieri o ieșire. Cu toate acestea, când ne rugăm lui Dumnezeu pentru întreaga lume, El ne răspunde: „Da, omul suferă. Și sufletul meu este mulțumit de rugăciunea celor care se roagă pentru întreaga omenire, pentru toți cei care suferă, pentru întregul Adam. Dar lăsați acest lucru așa cum este și nu vă mai tulburați, deoarece războaiele sunt inevitabile; nu vă tulburați, deoarece oamenii suferinzi ajung într-adevăr la marginea a ceea ce poate fi numită limita voinței de a răbda”.

Întrebarea mea stă totuși în faptul că atunci când spunem: „Doamne, atât de mulți oameni cu lacrimi, cu suspine Îți strig ai milă de noi și de lumea Ta” și Tu cu încetineală ne miluiești”. Da, acesta este un argument puternic față de Hristos și față de Tatăl și de Duhul Sfânt… Cu toate acestea, El spune în Evanghelia Sa: „Iar când veţi auzi de războaie, şi de zvonuri de războaie, să nu vă tulburaţi, căci trebuie să fie, dar încă nu va fi sfârşitul” (Marcu 13, 7).

Iar când vor începe să fie acestea, prindeţi curaj şi ridicaţi capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră se apropie” (Luca 21, 28)

Viața noastră pământească este trecătoare. Nu realizăm aici sfârșitul nostru, desăvârșirea noastră ca persoane, ca icoane ale lui Dumnezeu în deplinătatea lor.

„Vino și locuiește în noi, O, Duh Sfânt, O, Mângâietorule Bun!”.

În viziunea ochilor noștri imperiile sunt distruse, milioane de semeni mor de foame, de boli. „Dar unde ești Tu Cel Care ne-ai creat pe noi?” Și Domnul răspunde: „Asa trebuie să fie, de dragul veșniciei”. Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. El ar trebui să îmbrățișeze cu dragostea Sa nu numai omenirea, ci și întreaga creație. Domnul se bucură când ne rugăm pentru cei care suferă, dar El vine cu întârziere să ne vindece. De ce?!. El este Cel Care poate să facă toate lucrurile.

El spune: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeţi-vă mai curând de acela care poate şi sufletul şi trupul să le piardă în gheena” (Matei 10, 28).

Aceasta înseamnă că El, chiar și după sacrificiul sau moartea noastră, are puterea să ne readucă la o mai mare slavă. Poate că atunci nu vom mai fi niciodată așa cum trăim acum, lipsiți de iubire și lumină.

Sufletul meu se bucură, când vă văd, frații și surorile mele iubite, oferind bucuria, puterea și rugăciunea voastră celor care ne vizitează. Dar după moarte, ce mai putem face?!

Domnul are puterea să facă toate lucrurile veșnic. Astfel, aceste cuvinte, „pentru astfel de lucruri trebuie să se întâmple” (Marcu 13, 7), nu le putem înțelege în sensul lor profund, înainte de a muri și a ajunge la Înfricoşătoarea Judecată.

Ar fi necugetat să credem că Domnul este mulțumit de suferințele omului. El Însuși a arătat o asemenea iubire, care ne uimește de-a lungul secolelor și până în veșnicie.

Iar când vine, Îi spunem: „Doamne, unde ai fost ieri sau cu o oră în urmă?”. Dar în mod ciudat când apare, El ne mângâie cu dovada prezenței Sale și nu mai suntem constrânși să-i cerem nimic lui Dumnezeu. Îndoielile permanente, decăderea neîncetată și râul de durere și suferințe, de întuneric și lumină, pune la încercare slăbiciunea naturii noastre create. Cu toate acestea, cunoscând această cale, vom încerca să plângem la Maica Domnului, la toți Sfinții și la Dumnezeu Însuși,

pentru a ne dărui stăruință și putere în acest gen de răbdare.

Dumnezeu să mă ierte, pentru că doresc să vă vorbesc despre mine. Acum mai bine de jumătate de secol, când eram încă la Muntele Athos, am fost chinuit de dureri și am suferit foarte mult. Spre surprinderea mea, l-am proslăvit pe Dumnezeu care a creat această carne, prin care pot îndura suferințe. Dar, acest lucru nu mai apare acum. Mă pot bucura noetic de căile lui Dumnezeu, dar energia bucuriei nu mai există. Și sunt trist că nu vă pot oferi această bucurie.

Vă îndemn la răbdare, la o stare de trezvie a rugăciunii căutând permanent voia lui Dumnezeu. Domnul să ne ajute prin Duhul Sfânt să rămânem în lumina poruncilor Sale. Din nou, chemându-vă la toate acestea, vă rog să vă amintiți toate minunile Proniei Divine, care suferă cu noi până acum. Timpurile noastre sunt îngrozitoare. Nu sunt desăvârșit, s-ar putea să greșesc la fiecare pas și, într-adevăr, fac greșeli. Oricum, vă voi spune că de multe ori mă gândesc că am ajuns să trăim „vremuri apocaliptice”. Cu toate acestea, vom construi mica noastră mânăstire – săracă în comparație cu altele – cu mare râvnă, pentru a da slavă lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.

Ieri s-a întors din Grecia, după ani buni, colegul meu sârguincios Părintele Z., care și-a concentrat toate energiile în reconstrucția Mânăstirii. S-a dus acolo pentru nevoile Mânăstirii noastre. Vă voi spune că l-am primit cu o teamă specială, pentru că, așa cum mi-a fost descris, a căzut de la o înălțime de patru metri printre garduri și pietre. A căzut cu capul în jos, a fost rănit și, prin minune, a fost salvat. Lovitura și căderea au fost, fără îndoială, fatale, dar vedeți, îl avem acum prezent în mijlocul nostru.

Unii dintre voi își amintesc momentul când am căzut brusc de la înălțimea amvonului la pământ, ca sub acțiunea unei forțe necunoscute. Și poate aș fi murit, dacă nu aș fi fost în stare să mă prind cu un deget de marginea barei de fier și să evit o lovitură fatală la cap. Prin urmare, vedeți că această mică mânăstire ne-a fost oferită cu un preț mare. Dar pentru că noi o construim cu un asemenea efort, cred că Domnul ne va da suflarea care îmbrățișează toată creația. Ne vom aminti atunci de aceste minuni, pentru că amintirea lor ne va obișnui să trăim în această atmosferă. Orice altceva care nu provine de la Dumnezeu nu ne va oferi odihnă …

Pronunț cuvinte oarecum mari. Totuși despre acestea veți citi și veți înțelege de la Sfinții Părinți. De exemplu, la Sfântul Isaac Sirul se afirmă că omul străpuns de o

durere puternică, arzătoare și profundă, se roagă pentru întreaga creație (*Omilii ascetice, Omilia 81*). Când însă această stare vine ca un dar al Duhului Sfânt – amintiți-vă acest lucru – El este cu noi, nu suntem singuri. Nu putem produce în interiorul nostru într-un mod artificial aceste stări înalte, dar când Dumnezeu pentru unul dintre gândurile noastre smerite ne oferă una din aceste contemplații și stări cu adevărat înalte, aceasta vine atât de liniștit, atât de simplu, încât nu există nicio mișcare nici către orgoliu, nici către altceva asemănător.

Este viața naturală a sufletului omului, viața după chipul lui Dumnezeu, la fel cu propria Sa viață. Vedeți, ce fenomen ciudat: luna trecută am suferit atât de mult, în timp ce astăzi nu mă pot despărți de voi și vă vorbesc fără încetare. Acum, însă, vă las să vă puteți odihni.

Și fie ca Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi toți.

Referinţă:

CONSTRUIREA TEMPLULUI LUI DUMNEZEU ÎN NOI ȘI ÎN FRAŢII NOŞTRI de Arhimandrit SOFRRONIE (Sakharov), Vol. 3, Traducere din rusă în greacă de Arhimandritul Zachariah, Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul, Essex, Anglia, ediția a treia, 2014.

Omilia 114. Traducerea omiliei de mai sus din greacă în engleză de Holy Trinity Family, Douma, Liban.

https://holytrinityfamily.blogspot.com/2020/01/gods-distancing-from-our-times-saint.html